

ÖFKE GELİR GÖZ KARARIR, ÖFKE GİDER YÜZ KIZARIR

Hintli bir derviş öğrencileri ile Ganj nehri kenarında gezinirken öfke içinde birbirine bağırarak bir karı-koca görmüş. Öğrencilerine dönüp : “ İnsan, yanı başındaki insana üstelik de karı-koca neden böyle birbirlerine bağırırlar? Neden daha alçak bir ses tonu ile de meramlarını anlatabilecek iken, niye bağırırlar?” diye tekrar sormuş.:

“Öğrencilerden ses çıkmayınca anlatmaya başlamış. “ iki insan birbirine öfkelenildiği zaman, kalpleri birbirinden uzaklaşır” **Bu uzak mesafeden birbirlerinin kalplerine seslerini duyurabilmek için bağırarak zorunda kalırlar. Ne kadar çok öfkelenirlerse, arada açılan mesafe de o kadar uzaklaşır. Birbirlerini duyamaz hale gelirler. Peki, insan birbirini sevdiğinde ne olur? Birbirlerine bağırarak yerine sakince konuşurlar. Çünkü kalpleri birbirine yakındır. Arada mesafe yoktur. Peki, insan birbirini severse ne olur? Artık konuşmazlar sadece fısıldaşırlar. Çünkü kalpleri birbirine daha da yaklaşmıştır. Aradaki mesafe kapanmıştır. Hatta bir süre sonra fısıldanmalarına da gerek kalmaz birbirlerine bakmaları yeterli olur. İşte gerçek anlamda birbirlerini sevenlerin yakınlığı böyle o olur.”**

Daha sonra derviş öğrencilerine bakarak şöyle devam etmiş: “Bu nedenle tartıştığımız zaman kalplerinizin arasına mesafe girmesine izin vermeyin. Aranıza mesafe koyacak sözcüklerden uzak durun. Aksi takdirde mesafenin arttığı öyle bir gün gelir ki, geriye dönüp birbirinize yaklaşacak yolu bulamayabilirsiniz.”

Ünlü İslam bilgini İmam-ı Gazali de. “ **Sakına sakının birbirinizle münakaşa etmeyiniz. Münakaşanın sonucu kavga, kavganın sonucunda el devreye girer. Elin ne tutacağı belli olmaz(Taş, sopa, silah). Sohbet edin. Sohbetin sonucu dostlukla biter. Kavganın sonucunda düşmanlık peyda olur.”**

Seminer için gittiğim illerde Cezaevlerine de yolum düşüyor. Oralarda da “**Değerlerimize Rağmen Neden Buradayız?**” konulu konferanslar veriyorum. Mahkûm kardeşlerimizi vicdani bir muhasebeye yönelttikten sonra konuşmamı ünlü derviş Ahmet Yesevi’nin bir menkıbesiyle devam ediyorum.

Ünlü Türk Mutasavvıfı Ahmet Yesevî anlatıyor. Hz. Âdem kusuru nedeniyle yeryüzüne indirildiğinde sağına bakar, üç tane beyaz silüet görür. Birinci beyaz silüete sorar: “Sen Kimsin? “Birinci beyaz silüet cevap verir: “Akılım.” Hz. Adem sorar:“Nerede bulunursun?”Birinci beyaz silüet : “Başta”Hz. Âdem, ikinci beyaz silüete sorar: “Sen

kimsin?”İkinci beyaz siluet cevap verir: “Ben hayâyım. (Utanmayım.)”Hz. Âdem ona da sorar: “Nerede bulunursun?”İkinci beyaz siluet: “Yüzde bulunurum.”Hz. Âdem, üçüncüsüne de aynı soruyu sorar: “Sen kimsin?”Üçüncü beyaz siluet: “İmanım.”Hz. Âdem: “Nerede bulunursun?”Üçüncü beyaz siluet: “Kalpte bulunurum.”

Hz. Âdem, bir de soluna bakar, solunda da üç siyah siluet görür. Birinci siyah siluete sorar: “Sen kimsin?” Birinci siyah siluet: “Öfkeyim”Hz. Âdem, tekrar sorar: “Nerede bulunursun?” Birinci siyah siluet: “Başta”Hz. Âdem: “ Ama orada akıl var!”

Birinci siyah siluet: “Ben geldim mi, o kaçır.”Hz. Âdem, ikinci siyah siluete sorar: “ Sen kimsin? İkinci siyah siluet: “Hayâsızlığım. (Utanmazlığım.)”Hz. Âdem, ona da sorar: “Nerede bulunursun?”İkinci siyah siluet: “Yüzde bulunurum.”Hz. Âdem: “Orada hayâ (utanma) var.”

İkinci siyah siluet: “Ben geldim mi, o kaçır.”Hz. Âdem, bu sefer de üçüncü siyah siluete sorar: “Sen kimsin?”Üçüncü siyah siluet: “Küfürüm.”Hz. Âdem: “Sen nerede bulunursun?”

Üçüncü siyah siluet: “ Kalpte bulunurum.”Hz. Âdem: “ Ama orada iman var.” Üçüncü siyah siluet: “Ben geldim mi, o kaçır.”

Ahmet Yesevi'nin divanında geçen bu anekdotu anlattığımda Ankara'da mahkûmlardan biri ayağa kalkarak “ Hocam daha önce sizi dinlemiş olsaydım, ikinci defa ben burada olmazdım” sözü bana vicdani bir sorumluluk yükledi. Eğitim semineri için gittiğim illerde okullardan fırsat buldukça cezaevlerinin davetlerini de geri çevirmiyorum. Cezaevlerinde de konferanslarıma devam ediyorum.

Şunu iyice bilelim ki öfke şeytani bir dürtüdür. Kendi kendinden hoşlanan, kendi kendini şişiren, hepimizin başına çok sık gelen şeytanın en çok hoşlandığı bir hırsıdır. Bu konuda bir de garptan misal vererek bu hırsın ve öfkenin nelere mal olduğunu hep beraber görelim. MS. 1. yüzyılda yaşayan ünlü komutan Piso, bir seferden dönerken arkadaşının nerede olduğunu bilmeyen bir askerine “ Öyleyse onu sen öldürdün demiş ve askerini birden bire ölüme mahkûm etmiş” tam asılacağı sırada kaybolan arkadaşı çıkagelmiş. Bütün ordu sevincinden bayram etmiş, iki arkadaşı sarılıp birbirlerini öpmüşler, cellât da her ikisini almış Piso'ya götürmüş. Herkes de Piso'nun bu işe sevineceğini beklerken ama tam tersi olmuş. Henüz daha öfkesi geçmemiş olan, kendini utandıran bu gerçek karşısında büsbütün öfkesi artmış ve öfkenin verdiği şeytanlıkla suçluları üçe çıkarmış; Bir kişinin masum çıkması, üç kişinin başını yemiş. Birinci askeri ikincisini kaybettiği için, ikincinin kaybolduğu için, cellâdı da verilen emri yerine getirmediği için ölüme mahkûm etmiş.

Cezaevlerine konferansa gittiğimde mahkûmların suçlarını özellikle görevlilerden bana söylememelerini istiyorum. Bu nedenle de Mahkûmlara diyorum ki: “ Hiç birinizin neden burada olduğunuzu bilmiyorum. Ama burada bulunmanıza neden olan ve isnat edilen suçu şu anda hepinizin akli başında. Şu anda aynı suçu işleyebilir misiniz? diye sorduğumda hepsi de başlarını geriye doğru kaldırarak “ Hayır” diyorlar.

Geçenlerde eğitim araçlarında Şehzadeler Belediyesinde çalışan kardeşlerime “ Eşlerin ve Gençlerin Pişmanlık içinde Gerçek hayata uyanışları “ konulu konferansında da aynı konuyu işledim ve dedim ki “ Evliliğinizi yürütmek için aşkınıza güvenmeyin. O iş imzaya kadardır. İmzalardan sonra Aşk tatile çıkar, eğer devam etseydi dünya cennet olurdu. Etmiyor ki adam altı aylık hamile hanımını Antalya’da üçüncü kattan aşağıya attı. Adana’da gülüm, balım diyerek evlendiği hanımına kırk tane bıçak sapladı. Evliliğinin devamını ve kalıcılığını isteyen bayanlar evliliklerini aşkla değil, sabır, saygı, sevgi ve sorumlulukla devam ettirmek zorundadırlar. **İNAT VE ÖFKE İLE EVLİLİKLER DEVAM ETMEZ**” dedim nitekim bir bayram arifesinde “ İlle benim anama gideceğiz” münakaşasıyla yıkılan yuvalar ve arkada boynu bükük kalan çocuklar kaldığını kendilerine söyledim. (Üçüncü Dünya Harbi- Eğitim Öğretim dedikleri kitabım sahife: 236). Bayanlar da söylediklerimi mahkûmlar gibi başlarıyla onayladılar.

Hepimiz, herkes şunu iyi bilmelidir. **Öfke, kısa süreli bir delilik halidir. Sonucu ise uzun süren bir pişmanlıktır. “ Ben öfkelenmiş mi gözüm kimseyi görmez” diye mertlik taslayanları betonarme duvarlar arkasında gerçekten kimseyi göremez hale gelenleri çok görüyorum.**

Bir anlık öfkesine mağlup olup, kabre gidenlere, Betonarme duvarlar (Cezaevine) arkasına düşenlere, yaralanıp hastaneye yatanlara, trafikte bir anlık öfkesine mağlup olup başına iş açanlara **VE EN ÖNEMLİSİ YENİ KURDUĞU YUVADA BİR ANLIK ÖFKEYE KAPILIP YUVASINI** yıkan tüm gençlere ithaf olunur. Yazımızı şairimizin bir şiiriyle bitirelim.

İnsanların dünyasını / Öfke ile inat yıkar

Betonarme duvarlar arkasını / Öfke ile inat doldurur.

Düşmanlığın her haltından / Yetim çocuk suratından

Yıkılan her yuva altından / Öfke ile inat çıkar

Sözün en doğrusunu söyleyen yüce Peygamberimiz “ **En büyük pehlivan, öfkesini yenen adamdır**” buyurmuştur. Rabbimizin yanında da en sevimli insan: “ **Öfkesini yutandır.**”

Bu

yazı 121 defa

okunmuştur.